

**WOJEWODA
ZACHODNIOPOMORSKI**

NK-4.4131.254.2012.WE

Szczecin, dnia 23 lipca 2012 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591; zm.: z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203 i Nr 167, poz. 1759, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 128, Nr 175 poz. 1457, Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 28, poz. 142, Nr 28, poz. 146, Nr 106, poz. 675, Nr 40, poz. 230 z 2011 r. Nr 21, poz. 113, Nr 117, poz. 679, Nr 134, poz. 777, Nr 217, poz. 1281),

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XX/580/12 Rady Miasta Szczecin z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie skargi Państwa Bożeny i Tadeusza Skupieniów.

Uzasadnienie

Tytułem wstępu wskazać należy, że w ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) przewidziano dwa rodzaje naruszeń prawa, które mogą być wywołane przez ustanowienie aktów przez organy gminy. Mogą być to naruszenia istotne lub nieistotne (art. 91 ustawy). Ustawodawca nie definiuje jednak kategorii obu naruszeń, co stwarza konieczność sięgnięcia do stanowiska wypracowanego w tym zakresie w doktrynie i w orzecznictwie. Za "istotne" naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Do nich zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik, Akty nadzoru nad

działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102).

W judykaturze za istotne naruszenie prawa (będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu) przyjmuje się, że są to takiego rodzaju naruszenia prawa jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1459/97, OwSS 1998/3/79, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 lutego 1996 r., sygn. akt SA/Gd327/95, OwSS 1996, Nr 3, poz. 90).

Stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić więc, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, co jest oczywiste i bezpośrednie oraz wynika to wprost z treści tego przepisu. Natomiast w przypadku nieistotnego naruszenia nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa (art. 91 ust. 4 cyt. ustawy).

Badając zatem uchwałę Nr XX/580/12 Rady Miasta Szczecin z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie skargi Państwa Bożeny i Tadeusza Skupień uwzględniono przytoczone powyżej zasady oceny przepisów prawnych i stwierdzono, iż narusza ona obowiązujący porządek prawny w sposób uzasadniający skorzystanie z uprawnienia przewidzianego w art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Z uzasadnienia uchwały Nr XX/576/12 wynika, iż Państwo Bożena i Tadeusz Skupień w dniu 18 października 2010 r. złożyli do Rady Miasta Szczecin skargę na działalność Prezydenta Miasta. W ocenie Skarżących decyzja administracyjna Prezydenta z dnia 23 stycznia 2009 r., Nr 163/09 w sprawie pozwolenia na budowę wydana na rzecz Spółki Vastbouw jest niezgodna z postanowieniami uchwały Nr XVII/439/08 Rady Miasta Szczecin z dnia 14 stycznia 2008 r. w sprawie *Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Osów – Miodowa” w Szczecinie*.

W dalszej części uzasadnienia kwestionowanej uchwały Rada opisała stanowisko Dyrektora Wydziału Urbanistyki i Administracji Budowlanej Urzędu Miasta Szczecin odnośnie podniesionych przez Skarżących zarzutów oraz poszczególne etapy postępowania odwoławczego i sądowo – administracyjnego, którego przedmiotem była rzeczona decyzja Prezydenta Miasta Szczecin. Podsumowując niniejsze wywody Rada uznała, iż przyczyną uzasadniającą uznanie skargi Państwa Skupień za bezzasadną jest fakt, iż Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił Ich skargę na decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Zachodniopomorskiego odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 23 stycznia 2009 r., Nr 163/09.

W niniejszej sprawie wskazać należy, że przepisy regulujące postępowanie organów administracji publicznej w sprawie skarg i wniosków uregulowane zostały w Dziale VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.). W myśl art. 235 § 1 tejże ustawy *skargę w sprawie, w której wydano decyzję ostateczną, uważa się zależnie od jej treści za żądanie wznowienia postępowania, stwierdzenia nieważności decyzji albo jej uchylecia lub zmiany, które może być uwzględnione, z zastrzeżeniem art. 16 § 1 zdanie drugie*. W konstrukcji tej regulacji zawarte jest domniemanie prawne, zgodnie z którym skargę w sprawie zakończonej decyzją ostateczną uważa się (w zależności od treści) za żądanie wznowienia postępowania (art. 147 w związku z art. 145 k.p.a.) lub za żądanie stwierdzenia nieważności (art. 157 § 2 w związku z art. 156 k.p.a.) albo jej uchylecia lub zmiany (art. 154, 155, 161, 162 § 2, art. 163 k.p.a.). Skuteczność takiego żądania zależy od tego, czy wnosi go strona, czy inny podmiot. Skarga strony powoduje wszczęcie postępowania nadzwyczajnego, natomiast żądanie podmiotu,

który nie ma interesu prawnego w rozumieniu art. 28 k.p.a., może spowodować wszczęcie postępowania nadzwyczajnego przez organ z urzędu.

Jak wynika z uzasadnienia uchwały Nr XX/580/12 takie postępowanie zostało w niniejszej sprawie wszczęte przez Wojewodę Zachodniopomorskiego i ostatecznie zakończone przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie.

W świetle przywołanych regulacji prawnych stwierdzić należy z całą stanowczością, że Rada Miasta Szczecin nie posiadała kompetencji do rozpoznania skargi Państwa Bożeny i Tadeusza Skupieńców na decyzję administracyjną Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 23 stycznia 2009 r., Nr 163/09. W konsekwencji podejmując kwestionowaną uchwałę działała bez upoważnienia ustawowego, co w świetle przytoczonych na wstępie rozważań stanowi istotne naruszenie obowiązującego porządku prawnego.

W tym stanie faktycznym i prawnym należało uznać, że stwierdzenie nieważności uchwały Nr XX/580/12 Rady Miasta Szczecin z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie skargi Państwa Bożeny i Tadeusza Skupieńców, jest konieczne i uzasadnione.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się do Sądu za pośrednictwem Wojewody Zachodniopomorskiego w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

w.z. WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO

Ryszard Mićko
WICEWOJEWODA

Otrzymuje:

- Rada Miasta Szczecin,

- aa.